

MOKOREL (*naslajajoč se nad svojo zmago, Antonu*): Razveži mu roke, v imenu Boga očeta. (*Anton stori, kakor je ukazano.*) Posadi ga sem za mizo. (*Anton vzdigne Andreja, ki so ga zapustile zadnje moči, ter ga odleče proti mizi. Mokorel si prižge cigareto. Andreju:*) In zdaj pišite! Oziroma, kar prepišite tole v dveh izvodih. In podpišite. Ti, Anton, pa medtem nikar ne brenkaj, da ne boš motil gospoda.

(*Medtem ko Andrej sega po peresu, se zavesa spusti.*)

Z A V E S A

(Konec prihodnjic)

I Z L I R I K E M L A D I H

MLADOST NA OBREŽJU

Valentin Cundrič

Na obrežju sedi slep otrok,
ki se igra z lupinami
umirajočih školjk.
Boža jim oči
in joka, ko jih zapro.

Vračajo mu milovanje
in ga prosijo,
naj z njimi umre...

O, slepi deček na obrežju,
ki je pozabil na svet!

Na njegovem čelu
je večer
velika, zlomljena roža.

MRTVOROJENI

Valentin Cundrič

Mrtvorojeni
otroci
ne jokajo,
se ne smejejo.

Na njihovih belih prsih
(ni se jih še sonce dotaknilo),
na njihovih belih prsih
(nikoli ne bodo cesta materinih sanj),
na njihovih belih prsih
kleči razbito sonce življenja.

Mrtvorojeni otroci
ne jokajo, se ne smejejo.
Njihove besede
so kot mrtve ribe
obležale na bregu jezika,
njihov pogled
je kot zaledenelo jezero
neprozoren,
težak,
svečan...

KAKO JE NOČ BELA

Franc Forstnerič

Kako je noč bela in velika,
če si z okovi zajedajoče bolečine
prikovan na obali
čakanja.

Zelen si od samote,
ko stojiš bos, do gležnjev
v plitvini mrtve struge,
in čisto sam pod mesecem poslušaj,
kako v premrlih vejah drevesa
ledeni
spomin na ptice.

GOZD

Franc Forstnerič

Temačen sem in hladen kakor gozd.
Nikoli me ne smeš spoznati.

Zaiti moraš v meni,
utrujena in zapuščena,
z očmi velikimi od vdanosti,
z nogami bosimi od zaupljivosti.

Jaz pa te bom vso ogradil
z molčečimi debli
prastare zvestobe.
Objel te bom z vitkimi rokami ovijalk,
moji dolgi poljubi
bodo kakor dotiki
hladnih listov.

V mahu bodo najine besede dih.
Sanje nama bo prerasla
motno dišeča praprot.

In če bo čas gozdov
neskončno dolga noč,
bo tvoja žrtev zablestela v meni
kakor okamenela lepota
davne resničnosti.

JUNIJSKI MOTIV

Janez Juvan

Če boš prišla,
te bom čakal na polju.
Nocoj bodo trave
visoke,
visoke do zvezd
in tanke kot
prsti večera.
Zvezde
se bodo sklonile

čimniže
in detelje
(temne in mehke
kot ustne noči)
bodo čakale na naju.
Pridi, dekle!
Nocoj bodo zvezde
zakrile oči
in trave bodo
visoke,
visoke...

POTOPLJENI MESEC

J a n e z J u v a n

Kot utrujeni potnik,
kot obnemogla ptica,
kot ranjena zver
teče nocoj reka,
reka
s polnim naročjem
blestečih rib.

Z zlomljeno črto
jesenskih vrb
in z orumenelimi trakovi
vodnih trav
je ovila blede telo
utopljenca.

S peskom v ustih,
s peskom v očeh
in z mahom samote
v kotanjah srca
sem stal na bregu
in gledal
njeno
skrivnostno
početje.

ZAKRIČAL BI IZ VSE SVOJE GLOBINE

J a n e z J u v a n

Zakričal bi iz vse svoje globine.
Zakričal v komaj rojeno jutro.
V umirajoči večer.

Moja usta so kamen.
Moj krik bi ubijal ptice.
Noč jih je skrila med svoje dlani.

Zakričal bi iz vse svoje globine.
Zakričal v poslednje daljave:
Nekdo mi bo prerezal grlo.
Med peskom bom strohnel.

GORSKO JEZERO

M i l e n a M e r l a k

Na očiščenih prsih
ziblje
jutro brez megle
ziblje
sonce za prečuto noč
ziblje
s tihimi nasmeški
vsak trenutek
bolj sinje
bolj toplo.

Ziblje...
Tesno
se pritiskajo
k njemu
ptice
žejnih peruti.
Ziblje
čudno mehko podobo
mrke gore.

SLOVO OD ANGLIJE

Milena Merlak

Sonce rdeče objokuje ugašanje,
kot srce je,
ki se počasi mukoma poslavlja.

Ne zažari več
na beli klic galebov
na krčevit drget
neutešenih peruti.

Počasi razpadajoča zarja
ohlaja solze
v svetle ogorke spomina.

Za njimi se trdo zapirajo
kamnita vrata Dovra.